

Тоді прийшов знов той ворожбит, що перед чотирма роками віщував йому смерть від коня. І він хотів зблизити ся до Олега та намастити його чудесною мастию.

Та не допустив його лег до себе.

— Не треба мені твого ліку, старухо! Най сповнить ся твоя віщба. А смерть моя, най буде карою для мене за те, що побояв ся смерти від вороного, хоч він тільки разів спас мене від неї!

А другого дня вірні слуги та приятелі оплакували князя та понесли його на вічний спочинок. І похвалили його на горі високій, устелили могилу, аби звідтам міг дивити ся на Київ цілий, і споглядати у Новгород — свою вітчизну та у Царгород — вершину своєї слави...

III.

А на дворі Олега ховав ся під той час син Рурика, Ігор. Моторний вдав ся із него юнак! Він якби вдачею своєю ступав у сліди свого хороброго опікуна Олега. За час, коли Ігор провадив війну з Греками, робив походи в далекі краї, навчив ся на дворі воєнної штуки, виправляв своє тіло в тяжкій борбі з звірями. Тож вганяв він із своєю дружиною темними борами та лісами за диким звірем. У тяжкій, та для молодого князя милій боротьбі минали роки скоро — з малого хлопця став Ігор гожим молодцем.

Одного разу уладив він великі лови у найбільше непроходимих лісах недалеко міста Пскова. Лови повели ся як найкраще, бо й стрільці Ігоря були не аби які, таї звірини у тому лісі була незвичайна скількість. Вже цілі шатра були їх повні, безліч усяких малих і великих звірячих тіл лежала довкруги та бору ловців, а вони далі полювали. І знов гострі стріли вилітали блискавкою з луків стрільців — слід звірини ставав кровавий, а далі вона валила ся мертва на землю.

Ігор стояв на своєму місці, ждучи на дальшу штуку. Веселим, вдоволеним зором глядів він на кожду глибошу звірину, яку стрілив, та всьо було йому мало. Нечайно забіг йому до рогу величезний тур. Князь, не надумуючись довго, післав у него свою стрілу. Вона вбилася у тіло звіряти та не була смер-